

Mézeskalács

62. évfolyam • 2014. március • Ára 40 dinár

Köszöntő

Eltűnődtél-e már azon, milyen messzire tud repülni a katicabogár? Képzeld, képes átrepülni a La Manche csatornán, azaz az Angliát Franciaországtól elválasztó tengeren keresztül. Vagyis körülbelül ötven kilométert is képes megtenni egyszerre.

És azt tudod-e, hogy a hangyakirálynő mostanra nagyon elfáradt. Miután lerakta tojásait, ő maga foglalkozott a gubókkal és lárváikkal, segítette világra jönni a kis hangyákat. De most már nagyon elfáradt, ezért itt az ideje, hogy mostantól a többi hangya szolgálja ki, etesse és gondozza őt.

Ébrednek a természet. A fűből már kibújtt néhány friss, élénkzöld hajtás és a százsorszörpök is kibontották szir-

maikat. A pacsirta hangos dalolással ünnepli az élet újjászületését. Magasan száll a kék égen, sokáig repked, majd megpihen egy ágon. A csiga előbújik házából és elindul.

Hogy merre? Ki tudja? Indulj el te is kedves kis barátom, fedezd fel az ébredő természetet a kertben, árokparton, réten és az erdőben.

Csilla

Rajzpályázat

- Ha a világ rigó lenne
- Húsvétváró
- Csillagjáró táltos paripa
- Egy európai ország képekben
- Édesanyám, virágosat álmodtam

Fedőlap: Nagy Fanny, 4. osztály, Emlékkiskola, Zenta

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányza

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■
■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja:
a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■
■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője:
Nagy Magdolna ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Tripolszki Csilla** ■ Lektor: **Buzogány Kardos Julianna** ■ Grafikai szerkesztő:
Buzás Mihály ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■
Kéziratokat és rajzokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza
■ URL: <http://www.jopajtas.info>, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasman@magyarszo.com
■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 400 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Sütő Theodóra, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Szárnyalás

Ez a fény már nem a téli,
hangulatom sem a régi,
tavasz készül kívül-belül:
madár két igazi szárnyon,
lelkem képzelt szárnyon repül!

Lévay Erzsébet

Március – böjtmás hava

Március 12. – Gergely napja

A középkorban I. Gergely pápa összegyűjtötte a népekeket, és gondoskodott fennmaradásukról. Nevéhez fűződik a **gregorián** (egyházi) ének. Gergely pápa az iskolák alapítója is.

*Szent Gergely doktornak,
Híres tanítónknak
Ez ő napján
Régi szokás szerint
Menjünk Isten szerint
Iskolába.*

Március 18., 19., 20. – Sándor, József, Benedek napja

Az első meleghezó napok, zsájkukból kiengedik a meleget és a szeleket.

Március 21.

A csillagászati tavasz kezdete.

Március 25.

Gyümölcsöltő Boldogasszony napja.
Fecskék, gólyák hazatérésének napja.

Gólya viszi a fiát

Ki játszik ilyet?

Két gyermek összefogott kezére ültet egy harmadikat. A dal végén leteszik. A „harmadik” lehet egy baba vagy mackó is.

Mondóka

Libben-lobban,
Dibben-dobban,
Csibben-csobban,
Kippen-Koppan,
Tippen-toppan,
Kiccen-koccan,
Miccen-moccan,
Csisszen-csosszan,
Röviden, hosszan.

Hosszan, röviden
Csosszan-csisszen,
Moccan-miccen,
Koccan-kiccen,
Toppan-tippen,
Koppan-kippen,
Csobban-csibben,
Dobban-dibben,
Lobban-libben,
Békateknő billen.

Titkosírás

Az ábrában egy közmondást rejtettünk el titkosírással. Megtudhatod, melyeket, ha mindegyik jel alá pontosan odaírod a hozzá tartozó betűt.

A tavasz hírnökei

Szerda Hédi

4 és fél éves, Labud Pejovič óvoda, Pecesor

– Az idén késni fog a tavasz, vagy egyáltalán el sem jön hozzánk! – terjesztette el a rémhírt a kertek alján a lódarázs.

– Micsoda? Késik a tavasz? – csilingelték ijedten a hóvirágok.

– Nem lesz tavasz? – forgatták sárga bóbítájukat a pitypangok.

– Hol a tavasz? – dudorászta a szellő.

– Züm-züm, a tavasz, a tavasz létezik-e még? – zümmögték a méhek.

– Kukucs! Van tavasz, nincs tavasz?

– kukkantottak ki viaszkalapjuk alól a cseresznyevirágok.

– Persze hogy van, csak én bezártam a házamba, itt cipelem a hátamon – incselkedett Csigabiga néni –, és addig ki nem engedem onnan, míg valaki alaposan rám nem ijeszt.

Futótűzként terjedt a hír, hogy a tavaszt fogva tartják.

Kalmár Tamás

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

– Brekeke – vartyogta a béka Csigabiga néni felé, hogy nagyon megijessze, de nem sikerült neki.

– Mik-mak-muk! – kiáltotta el magát egy harcias kis hangya.

– Már megijedtem, hogy meg fogok tőletek ijedni! – gúnyolódott Csigabiga néni, és tovább hintázott egy vastag fűszálon.

Ekkor érkezett oda Peti, a kisdíák, a tavasz hírnökét keresve.

– Nini! Itt egy csigabiga! Amott egy pipitér! – rikkantott akkorát örömeiben, hogy Csigabiga néni ijedtében hetet bukfencezett, majd olyan sebbel-lobbal igyekezett háza mélyébe, hogy ha netán ott lett volna a tavasz, hát bizonyára ki tessékelte volna.

Petivel együtt mindenki örült ezután a kertek alján, mert lépten-nyomon találkozhattak a tavasz hírnökeivel.

Manók és koboldok

Kellékek: két szembekötő kendő és négy gumiszalag karika, amelyekre egy-egy kis csengettyűt varrtak. Elég tágaknak kell lenniük ahhoz, hogy a játékosok a bokájukra húzassák őket.

A játékosok egy 10-12 lépés átmérőjű kört formálnak. Valakit megválasztanak manónak, valakit koboldnak. Bekötik a szemüket, a csengettyűt pedig a lábukra húzzák. A játék célja, hogy a manó el tudjon menekülni a kobold elől.

Bukovec Petra

2. osztály,

Miroslav Antić iskola, Palics

Dubicsánac Roland

4. osztály,
Đuro Salaj iskola,
Szabadka

Hogyan orgonáltak az apróka tündérek

Már csak egy verébugrásnyira volt a tél, és Moha meg Páfrány maggal etették a madarakat.

Volt köztük egy függőcinege is, s a többiek mindig elérték előle a magot. Ezért Páfrány szemenként etette.

A szélnek aznap nem volt semmi tenni-valója, és keresett magának valami szórazást.

Odasüvitett a fatönkházikóhoz, és nagyot kiáltott:

– Fogadok, hogy nem értek utol!

– Persze hogy nem – mondta Moha, és tovább szórta a magot a madaraknak.

– Persze hogy utolérünk! – kiáltott Páfrány, és befutott a szél után a házikóba.

Az ajtó be-becsapódott, az ablakok meg csak úgy zörögtek.

– Ami sok, az sok – mondta Moha, és ki nyitotta a kemence ajtaját.

A szél nagy iramban berepült a kemencébe, és Moha becsapta utána az ajtót.

– Na, most nyugtunk van tőled.

Egy kis idő múlva azonban valaki megkocogtatta az ablakot. Hát a szél volt az, tetőtől talpig koromfekete, ahogy kirepült a kéményből.

– Ezt mégis megkeserülitek! – kiáltotta, és elsüvitett az erdő fölött.

Egy kis idő múlva megint valaki megkocogtatta az ablakot. Egy aprókra tündér volt az, könnyű, mint a pihe. Három apró lépést tett felénk, meghajolt, és azt mondta:

– Táncolok, hogy örömet szerezzek nektek, akarjátok?

Moha meg Páfrány rögtön rávágta, hogy szíves örömet megnéznék.

– Csakhogy muzsikálotok kellene hozzá – mondta az apróka tündér cérnavékony hangján. – Muzsika nélkül nem tudok táncolni.

Aztán a száraz fűszálakra mutatott, és Moha meg Páfrány addig fúrták-faragták a szalmaszálakat, míg el nem készültek a kis sípok. A kis sípokból kis orgonát építettek, amelynek olyan finom volt a hangja, hogy csak a tündérek meg a gyerekek hallják meg.

Páfrány fújtatott.

Moha az orgonához ült, és azt mondta:

– Tessék, az apróka tündér tánca.

– Merszi – rebegette a tündér, és tánccra perdült.

Olyan könnyedén lejtette a táncot, hogy egy fűszál sem rezdült. Táncolt lábujjhegyen és a sarkán is, felemelt kézzel meg leeresztett kézzel is.

Olyan szép volt a tánca, hogy Páfrány elfelejtette taposni a fújtatót, Moha meg játszani, de a kis orgona magától is játszott, és az apróka tündér táncolt.

Ám a bokrok mögött titokban egyre közelebb lopakodott a szél. Odakavargott és tekerőzött az apróka tündérhez. Aztán felkapta, és már vitte is.

– De hiszen szétfújsz! – szepegett az apróka tündér.

A szél halkán elnevette magát, és vitte tovább a tündért.

Moha meg Páfrány utánaeredtek, lengették a sípkájukat, és kiabáltak:

– Hiszen szétfújod őt!

A szél száguldott, mint a fürgeteg, és a felhőkig ragadta az apróka tündért.

Moha meg Páfrány leültek egy fatönkre, és bűnk eresztették a fejüket.

– Hogyan is szólt az a dal, amelyet a tündérnek játszottunk? – kérdezte Páfrány.

– Már nem is tudom – mondta Moha.

Amikor legjobban búslakodtak, odarepült a függőcinege, amelyet szemenként etetett maggal Páfrány.

Egyik szemével, majd a másikkal megnézte a két búslakodót, és azt dalolta:

– Én majd elintézem.

S már szállt is fel a magasba a felhők felé, madártól madárhoz röppent, és mind-

egyiknek titkos madárjelt adott. Amikor összehívta őket, egy egész sereg, majd felhő, végül pedig sűrű felleg lett belőlük. És mind a szél után eredt. Mind csipogta, füttyülte, csivitelte és csicseregte:

– Azonnal vidd vissza az apróka tündért oda, ahonnan elvitted!

– Azt már nem, megverekszem érte veletek! – kiáltotta a szél.

Úgy verekedtek ott a felhők alatt, hogy csak úgy hullott a madártoll! Végül a madarak csőrükkel tízezer szellőre szaggatták szét a szelet.

– A szél elvesztette a csatát – mondta az apróka tündér.

A függőcinege szárnyai közé ültette őt, és szállt vele lefelé. Egyre lejjebb, egészen le a tisztásra, ahol a kis orgona játszott.

Páfrány fújtatott, Moha nyomkodta a bilentyűket, és a madarak a tündérrel járták az ezer madár és az apróka tündér táncát.

Václav Čtvrtek

A magocska

– Milyen sokáig aludtam! De jó is volt az anyaföldben, a finom, meleg, puha kuckómban. Vajon mennyi ideig szunyókáltam? – morfondírozott a kis magocska, amint kikukuskált a rögök közül.

– Nem tudod, kedves bogárka?

– Honnan tudnám? – zümmögött a kövér bogár, és hat lábán továbbzötyögött.

– A pillangó biztos tudja – gondolta a magocska, és a gyönyörű pillangó után kiáltott.

– Meg tudnád mondani, hogy mennyi ideig aludtam az anyaföldben?

A pillangó kacagva válaszolt:

– Talán egy napig, talán egy évig, de meglehet, hogy tíz évig, ki tudja? De miért érdekel? Csak az számít, hogy tudod, ki vagy.

– Hogy érted, hogy tudom, ki vagyok? – kérdezte tágra nyit szemmel a magocska.

– Biztosan tudod azt, hogy kicsoda vagy, nem igaz? Mindenki tudja, hogy kicsoda. Vagy talán nem? Én például pillangó vagyok, a nappali pávaszem. Azt látom, hogy te meg egy kis mag vagy. De hogy miféle mag, azt neked kell tudnod – okította komoly képpel a pillangó.

– Ez borzasztó! Én nem tudom, hogy milyen mag vagyok! Bizonyára túl sokáig aludtam, azért felejtettem el – felelte a magocska.

– Az bizony nagy baj. Kérdezd meg a napot, ő biztosan tudja, hogy ki vagy! Ő már annyi virágmagot kicsalogatott a földből, hogy biztosan felismer téged is – tanácsolta a pillangó, azzal tovalibent.

Amikor a napsugár megérintette a magocskát, ő tudakolni kezdte tőle, hogy felismeri-e. Ám a napsugár tétován azt

javasolta, hogy kérdezze meg a Természetanyát.

– Természetanya ismer minden magot, akármiilyen kicsi legyen is az.

– És hol találom Természetanyát? – érdeklődött a magocska.

– Mindenütt! Nézz csak körül! – így a napsugár.

Akkor a magocska kiáltozni kezdett:

– Természetanya! Természetanya! Gyere elő, légy szíves! Kérdezni szeretnék tőled valamit.

Hirtelen a levelekből és fákból, a virágokból és fűből, a levegőből és a vízből előbukkant egy gyönyörű tündér. Lágy kézzel, szelíd mosollyal emelte magához a kis magocskát:

– Mi a baj, kedves magocska? Miért szólítottál?

A magocska csak sutogva mert megszólalni:

– Túl sokáig aludtam, emiatt nem tudom, ki vagyok.

Természetanya nevetve válaszolta:

– Még ha száz évig is alszol a földben, akkor is

tudod, hogy ki vagy. Csak higgy magadban! Most pedig siess, dugd a lábadat a földbe, hogy gyökeret ereszhess, és majd meglátod, milyen szép árvácska lesz belőled!

A magocska boldogan hálálkodott a tündérnek, és amikor az eltűnt, önbizalommal telve befészkelte magát egy nagy páfrány mellé, hiszen már tudta, hogy csodaszép árvácska

lesz belőle. Ezentúl ő nőgatta a többi magocskát, melyek már hosszú ideje aludtak, hogy bizony ideje felébredni.

Christl Vogl

A suszter manói

Volt egyszer egy suszter, értette a mesterségét, szorgalmasan dolgozott. Hogy, hogy nem, a végén mégis úgy tönkrement, hogy nem maradt egyebe, mint egyetlen pár cipőre való bőre. Abból este kiszabta a cipőt, hogy majd másnap elkészíti; tiszta volt a lelkiismerete, nem sokat emésztette magát a jövődön, gondolta, majd lesz valahogy, tisztességes ember csak nem pusztul éhen; lefeküdt, és békeséggel elaludt. Másnap jó korán fölkelt, és neki akart ülni a munkájának; hát ott állt készen az asztalán a pár cipő. A suszter ámultámult, nem tudta, mit szóljon a dologhoz. Kezébe vette a cipőt, alaposan végignézte, minden varrást, minden szögelést apróra megszemlélte; nem volt azon semmi hiba, nincs az a mestermunka, amelyik különb lehetett volna.

Hamarosan vevő is jött. Nagyon megtetszett neki a cipő. Fölpróbálta: éppen ráillett a lábára.

– Mintha csak nekem készítették volna! – mondta örvendezve, és mert úgy ta-

lálta, a suszter keveset kért érte, valamivel többet adott az áránál, pontosan annyit, hogy éppen két párra való bőrt tellett ki belőle. A suszter este ezeket is szépen kiszabta.

„A többi munkát majd megcsinálom holnap reggel – gondolta, ráérek a dologtól!”

De mire másnap fölkelt, készen állt a két pár cipő, neki a kisujját sem kellett megmozdítania. Vevő is akadt mind a kettőre, jól megfizettek értük, s a suszter a pénzen most már négy párra való bőrt vásárolhatott.

Harmadnap reggel azt a négy pár cipőt is készen találta. S így ment ez to-

vább napról napra, hétről hétre. Amit este kiszabott, az reggelre elkészült. A cipész hamarosan tisztas jövedelemre tett szert, és megint jómódú ember lett belőle.

Karácsony táján egy este szokása szerint ismét kiszabta a másnapi cipőkhöz a bőrt, aztán, mielőtt lefeküdtek, azt mondta a feleségének:

– Hallod-e lelkem, mi lenne, ha ma éjszaka fönnmaradnánk, és meglesnénk, ki az, aki ilyen szorgalmasan segít nekünk a műhelyünkben?

Az asszony ráállt a dologra, hiszen maga is sokat töprengett már rajta, csak hát nem mert előhozakod-

ni vele az urának. Mécesst gyújtott, és föltette a szekrény tetejére, aztán elbújtak a sarokban. Onnét figyelték, hogy lesz, mi lesz.

Mikor a toronyban éjfél ütött az óra, egyszer csak valami kaparászást, topogást, izgést-mozgást hallottak; az ajtó egyarasznyira kinyílt, és két kedves kis manó surrant a szobába. Se szó, se beszéd, odaültek a suszter asztalkájához, fogták a kiszabott bőroket, és munkához láttak. Olyan fürgén, olyan ügyesen dolgoztak, parányi kis ujjukkal olyan szaporán varrtak, tűzték, hogy a suszter azt sem tudta, hová legyen ámulatában. A manók addig egy szempillantásra sem hagyták abba a munkát, míg a cipők el nem készültek, és fényesre pu-

colva ott nem sorakoztak az asztalka mellett. Akkor egyet füttyentettek, s illa berek! – eltűntek.

Másnap reggel azt mondta a suszterné asszony:

– Meg kell hálálnunk ezeknek a manóknak, hogy jómódba juttattak minket. Pucéron szaladgálnak az istenadták, még jó, hogy meg nem fagynak! Tudod, mit? Varrok nekik ingecskét, kabátkát, mellényt, nadrágot, kötök nekik harisnyát is, te meg csinálj mindegyiknek egy pár szép kis cipőt.

Egész nap ezen dolgoztak; az asszony kezében szaporán járt a kötőtű, csatogott az olló, készültek a kis ruhák, az ember meg a székén kuporgott, és kaplapált, szögelte, forgatta a kaptafát, míg a kis cipőket meg nem csinálta. Este az-

tán a kiszabott bőr helyett az ajándékokat rakták oda az asztalra; szépen elrendezték mindent, elbújtak a sarokban, és kíváncsian lesték, mit szólnak majd a manók.

Azok szokás szerint pontban éjfélkor meg is jelentek, és tüstént dologhoz akartak látni. Hanem ahogy az asztalra esett a pillantásuk, lecsapták szerszámaikat, s azt sem tudták, mihez kapjanak, mit simogassanak, minek örvendezzenek. Egykettőre bebújtak a kis ruhákba, felhúzták a kis cipőt, füttyentgettek, rikkantgattak, egyszer csak cincogva nótázni kezdtek.

Ugye, milyen csinos fiúk vagyunk?

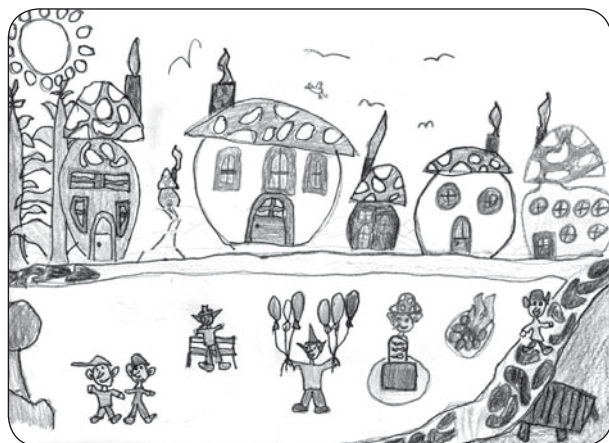
Többet bizony nem is suszterkodunk!

– énekeltek; körültáncolták az asztalt, szökdécseltek, ugrándoztak, végül aztán kiperdültek a szobából.

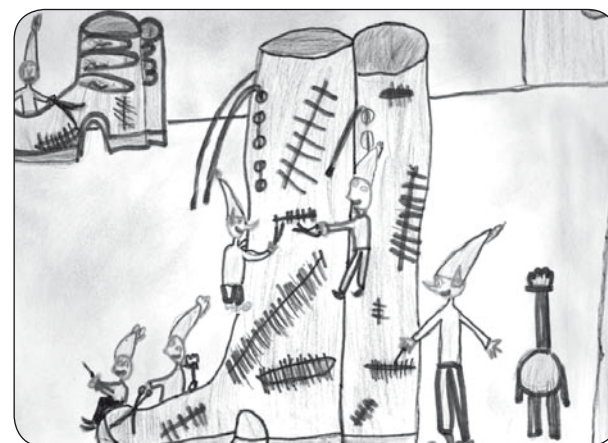
Nem is jöttek vissza soha többet.

A suszternek pedig élete végéig jól ment a sora, mindig volt munkája, és minden sikerült neki, amihez csak hozzákezdett.

Grimm meséje

Hegedűs Martin, 2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Pilisi Kolos, 2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Törpés-mese

Kobak egy nap megkérte mamát:

- Mondj egy mesét az üveggolyóról!
- Jó – mondta Mama. – Volt egyszer, hol nem volt...
- Az üveghegy alatt egy alagútban...
- Volt egyszer egy üveggolyó. Áttetsző volt és szivárványszínű.
- És a közelében egy kicsi törpe lakott!
- Egy üvegtörpe. Olyan kicsike volt, hogy az üveggolyóban elfért a háza is, a kertje is, erdeje is, mezeje is.
- De ugye, üvegből volt a háza is, a kertje is, az erdeje is, a mezeje is?
- Üvegből voltak a fák és a virágok, üvegből voltak a madarak, üvegből volt a kutyája, macskája, de még a kisegere is.
- És volt egy üvegharangja.
- Ha meghúzta, csengett-bongott a ház, az erdő, a mező; csengtek-bongtak a virágok, a fák, de még a szivárványszínű üveg is bongott.

– És ha meghúzta az üvegharangot, az üveggömb elgurult.

– Addig gurult, míg egy agyaggolyóval találkozott.

Az agyaggolyóban pedig egy agyagtörpe lakott, agyagból volt a háza, kertje, erdeje, mezeje. Agyagból voltak a virágok, a fák, agyagból voltak a madarak, agyagból volt a kutyája, de még a kisegere is.

De az agyagtörpének nem volt harangja. Nem csengett-bongott a ház, az erdő, a mező, nem csengtek-bongtak a virágok, a fák, nem volt szivárványszínű az ég. Csend volt és sötét.

- Nem félt az agyagtörpe?
- Nem félt. Ült naphosszat a háza előtt, agyagedényeket gyúrt, és énekelt.

Az üvegtörpe meg rázta egész nap a harangot. Ha megunt, felmászott a legmagasabb fára, onnan az üvegmadár há-

tán felszállt az üvegégre, azon is egy szivárványútra, és naphosszat csicsconkázott. Mikor ezt is megunt, jól megrázta a harangot, világgá gurult, és gurultában-men-tében dicskedett.

– Itt jön az üveggolyó! Itt jön a szivárványszín üveggolyó! Itt jön a szivárványszín, áttetsző üveggolyó!

És addig harangozott, míg mindenki ráfigyelt, s dicsérni-csodálni kezdte.

– Ó, az üveggolyó! Ó, a szivárványszínű üveggolyó! Ó, a szivárványszín, áttetsző üveggolyó!

Az agyagtörpe meg ült a háza előtt, a sötét agyagég alatt, agyagedényeket gyúrt, és énekelt.

Összekocant a két golyó.

– Hé, agyaggolyó! Hé, agyagtörpe! Térj ki az utamból! Itt jön az üveggolyó! Itt jön a szivárványszín üveggolyó! Itt jön a szivárványszín, áttetsző üveggolyó! Csodáldicsér az egész világ! Mért nem csodálsz? Mért nem dicsérsz?

– Szépnek szép a golyód – válaszolt az agyagtörpe. – De mit csinálsz te magad?

Rázod a harangodat, és szivárványon csicsconkázol. Ugyan miért térjek ki előled, mért csodáljalak, mért dicsérjelek? Az én egem sötét, az én házam agyagból van, nekem nincs se üvegharangom, se szivárványszín egem, de edényeket gyúrok, és énekelek. Nem térek ki, nem dicsérlek, nem csodállak!

Feldühödött az üvegtörpe. Mérgében úgy meghúzta a harangot, úgy nekilódította az üveggolyót az agyaggolyónak, hogy apró darabokra tört mind a kettő. Ott állt most a két törpe szétesett házzal, széttört fákkal, virágokkal, valami nagyon távoli és ismeretlen óriás virágok és fák alatt.

– Kár volt így dicsekedni – mondta az agyagtörpe. – Most itt állunk ház nélkül, idegen világban.

– Most legalább kiderül, hogy ki érdemli meg a csodálatot! – húzta ki magát hetykén az üvegtörpe.

Az agyagtörpe nem sokat törődött vele. Addig járt, ügyeskedett, míg agyagot talált magának, házat épített belőle, aztán leült a háza elé, agyagedényeket gyúrt, és énekelt hozzá.

Fejős Renáta
1. osztály, Ada

A hiú törpe

Törpe ül a gesztenyefán,
vadgesztenye-törpe,
feje barna, a siphája
zöld és csupa tűske.

Feje fölé esernyőt tart:
– kopp! – kopog a zápor;
lics-locs eső, amint eláll,
lemászik a fáról.

Térül-fordul, tócsát keres,
megy a sáros partra,
megnézi, hogy elég zöld és
szúrós-e a sapka?

Amíg hajlong, zöld siphája
toccs! a vízbe toccsan,
így bosszúsan tovább sétál,
ma sem tudni, hol van!

Tarbay Ede

Juhász Szintia
1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szenttamás

Márki Hunor
2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Volt egyszer egy törpe

Volt egyszer egy törpe,
az egyenesre azt mondta: görbe,
neki alma volt a körte,
a fejét mindig ilyenén törte
az egyszeri törpe.

Végh György

Zsótér Ágnes
1. osztály, Ada

Antal Karolina
2. osztály, Székelykeve

Manók és koboldok

Novák Ricsárd
2. osztály, Székelykeve

Somogyi Dóra
2. osztály, Jovan Mikic iskola, Szabadka

Szalai Zsófia
10 éves, Október 10. iskola, Horgos

Pakai Petra
2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Kovács Fanni
2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Nógrádi Edvin
2. osztály, Kis Ferenc iskola, Orom

Manó

Mire jó az esőcsepp?
Megázni.
Jobb volna belőle
ködcsipkét csinálni.
Még jobb volna belőle
tündérvadást szabni –
kerten, fűországon
csöndben, láthatatlanul
áthaladni.
Mászhatna a soklábú
bogárnép a fényre –
nem kuncogna, nem fogna
rancos manót magának
ebédre.

Kalász Márton

Bicskei Boglárka
4. osztály, Kis Ferenc iskola, Orom

Barna Leontina
1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szenttamás

Mészáros Szabolcs
4. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

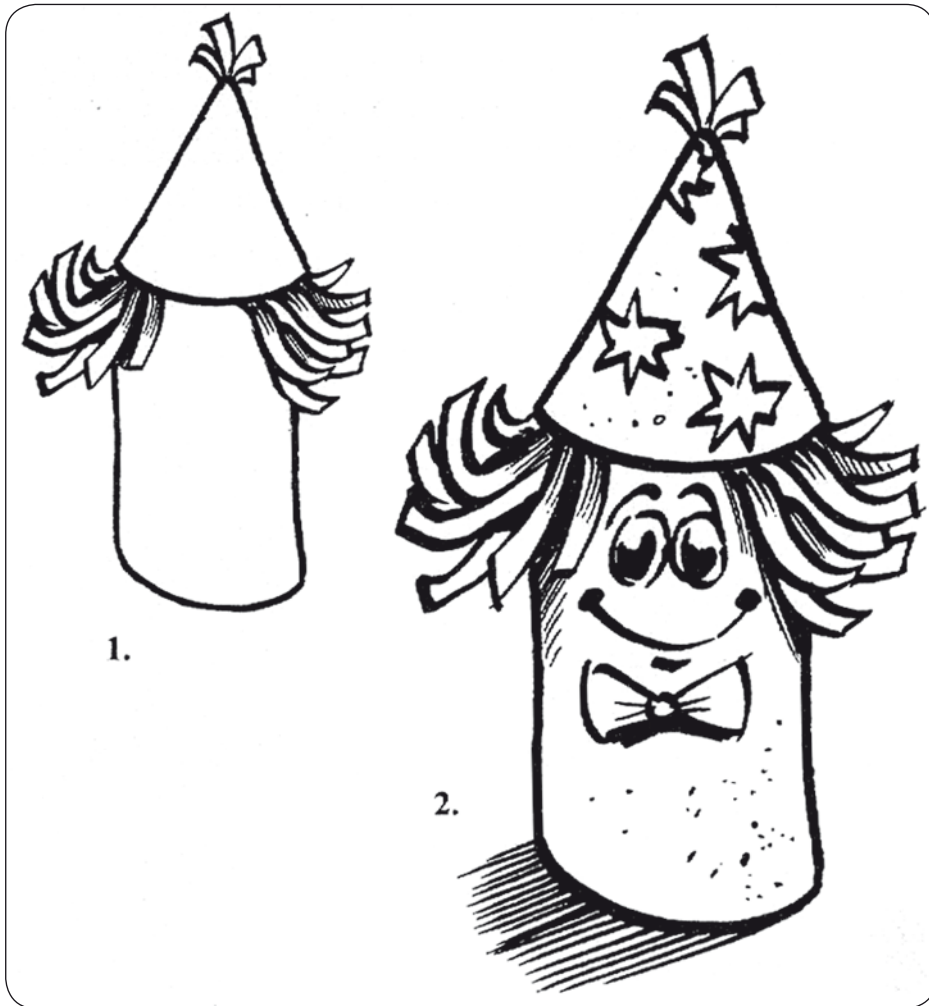

Kádár Georgina
2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Papírmanó

Anyagszükséglete: WC-papír guriga, színes papír, ragasztó.

Elkészítése: Gyűjtsünk össze üres WC-papír gurigákat! Ez lesz a manó, amit színes papírral díszíthetünk. Lehet süvege, lába, szeme, szája, szakála is. Az üreges részben elrejtethjük az ajándékokat, majd ragasztóval színes papírból kivágott mintákat teszünk rá.

Bontovity Kitti
2. osztály, Orom

Ágoston Zsófia
J. J. Zmaj iskola, Magyarkanizsa

Törpék tánca

Tinci-tánci,
minden törpe
ugrabugrál
hőbörögve.

A fenekét
mind úgy rázza,
majd leesik
a nadrágja.

Lábuk a port
meddig rúgja?
Ki mást sem tud,
az is tudja.

Törpék addig
járnak táncot,
míg ülnek az
óriások.

Horváth Imre

Nagy Fruzsina
1. osztály
J. J. Zmaj iskola,
Magyarkanizsa

A manóinas

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy árva gyerek, úgy hívták, hogy Jóska. Ez a Jóska gyerek olyan árván állt a világban, akár az ujjam.

Egyszer azután erősen elhatározta, hogy nem sózza többé könnyével a kenyerét, inkább búcsút mond a kapufélfának, elindul világgá, szolgálatot keresni, hátha megleli a szerencsáját. Lehetett akkoriban valami ötesztendő.

Átvetette kis tarisznyáját, zsebébe tette kis bicskját, tört egy hajlós mogyorófavesszőt vándorbotnak, aztán uzsgyé, vesd el magad! Kerekét oldott.

Ment, mendegélt a Jóska gyerek, amíg egy faluba ért. Sorra kopogtatott a kapukon, kérdezte, felfogadnák-e, merthogy szolgálatot keres. Ahol csak bekopogtatott, mindenütt jó szívvvel fogadták, mindenütt jóltartották, de fel nem fogadták.

– Alig látszol ki a földből! – így mondták. – Eredj haza, állj a májusi esőre, aztán, ha megnőttél, gyere vissza.

Hanem Jósának nem volt hová hazamennie, nem volt hol lehajtania a fejét, ezért csak ment, mendegélt tovább, amíg egy kerek erdőbe jutott. Nem volt ez az erdő semmi más, mint a mesebeli kerek erdő. Se vége, se hossza.

Akárhogyan igyekezett, ez erdő legközepe-
pén köszöntött reá az este.

Szabó Antónió

4. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Félt is, meg el is fáradt, hát letelepedett egy fatönkre, s csendesesen sírdogált. Hát, amint ott üldögélt és sírdogált, megszólalt egy vékony hangocská:

– Miért itatod az egereket, te gyerek?

Jóska nézett jobbra, nézett balra, sehol sem látta a kérdezőt. Nézett felfelé, s hát a feje felett egy faágon nagy szakállú, aprócska öregembert pillantott meg, az szólt hozzá, senki más.

– Nem itatom az egereket, csak sírdogálok – válaszolt illedelmesen.

– No, ha úgy, hát úgy! Mondd meg akkor, mért sírdogálsz?

– Mert nincs hová lennem! Mindenütt azt mondják, kicsi vagyok még a szolgálatra.

– Nevetséges! – kiáltotta az öregecske. – Éppenséggel hogy túlságosan is nagy vagy.

Pedig hát hozzám beszegődhetnél. Máskülönben én az erdei manó vagyok; hát benned kit tisztelhetek?

– Én vagyok a Jóska gyerek.

– Pompás – mondta az öregecske, és a kezét dörzsölgette örömeiben. – Ha úgy véled, felcsaphatsz. De előbb kemény próbát kell kiállanod.

– Egy életem, egy halálom, kiállom a próbát – fogadkozott Jóska.

– Majd elvállik – mondta az öregecske. Le-csusszant a fáról, kézen fogta Jóskát, s egy irdatlan nagy vasalt kapu elé vezette. Rámutatott a kapura.

– Nyisd ki! – parancsolta.

Jóska nézte a kaput, s nézte a reteszt, amely elérhetetlen magasságban volt a feje felett. Látta, hogy amíg világ a világ, ő azt a reteszt soha el nem éri, soha félre nem húzza, s a kaput soha ki nem nyitja. De azért, buzgóságát mutatandó, erősen ágaskodott, nyújtózkodott, lábujja hegyére állt – mindhiába. Belátta, hogy itt kitellett az ideje, s nagy

bánatában elfacsarodott a szíve, a szeméből meg hulldogálni kezdtek a könnyek.

Jóska kötötte az ebet a karóhoz, váltig fogadkozott, hogy előbb-utóbb kinyitja majd a kaput, csak fogadja fel az öregecske.

– Itt a kezem, nem disznóláb – tartotta eléje a tenyerét a manócska.

Több se kellett Jósának, egyszeribe felszárdtak a könnyei, s nagy boldogan felcsapott. A járandóságban is egykettőre megegyezett a manócskával. Beszegődött hozzá kosztért, kvártélyért, s még fizetés is járt neki: minden hat napra a hetedik. A manócska megígérte erősen, hogy kitanítja a mesterségre, s ha kitanult, akár nála maradhat, akár a maga lábára állhat, mert a manóság jó kenyér, biztos kenyér, s nem kell hozzá egyéb, csak egy kerek erdő, no meg egy jó hosszú szakáll.

Ott helyben, a kerek erdő legközepén rögtön munkához is láttak. A manócska hozott egy kristálykannát, alig bírta cipelni, lehetett

Kovács Viktor

2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

vagy egygyűszűnyi. Abból töltöttek harmatot a virágok kelyheibe; a fűszálak hegyére is hintettek egy-egy cseppecskét. De az a kanna csodálatos kanna volt, az egyszer bizonyos, mert akármennyit töltöttek belőle, sohasem fogyott ki a hasából a harmad.

Mikor ez megvolt, hozott a manócska egy másik kannát, tarka színűt, azzal hintették a virágokra az illatot, kinek mi járt. Ennek csak egyetlen fortélyja volt: nagyon kellett ügyelni a sorrendre, nehogy elvétsék.

Hogy ezzel is megvoltak, hozott a manócska egy harmadik kannát, abból olajat töltöttek a jánosbogárcák lámpásaiba, hogy egész éjszaka fényesen világítsanak az erdő népének. Később meggyantázták a tücskök vonóját, tarkára pingálták a pillangók szárnyát, s ki tudja, mi mindent műveltek még.

A manócska eleintén sokat zsörtölődött Jóskával, aki el-elloccsantotta a drága harmatot, nem tisztította elég ragyogóra a jánosbogárcák lámpását, s elszakította a tücskök hegedűjének üveghúrját. De csakhamar pompásan beletanult a mesterségbe. Úgy kifényesítette a csillagokat, hogy az emberek feltekintettek a kerek égboltra, s örömmel mondogatták:

– Ej, be gyönyörű, csillagos éjszaka!

Az öreg manócska dicsérte a munkáját, s váltig mondogatta:

– Csakugyan méltó utódom leszel, te gyerek!

Hogy, hogy nem, egyszer egy éjszaka vak-sötétség borult az erdőre. Nem tudta mire vélni a manócska a dolgot. Sorra járta a jánosbogárcákat, s hát látja, hogy mindegyiknek eltört a lámpása. Rögtön tudta, ki a ludas a dologban. Ott termett Jóska előtt, s éktelenül lehordta, hogy így-úgy, nem ügyel a dolgára, pedig azt hitte, már minden munkát reá lehet bízni.

Jóska váltig mentegette magát és fogadkozott, hogy nem lesz többé vigyázatlan.

Másnap mégis azt látta az öreg manócska, hogy a virágkelyhekben nem csillan harmat, a fűszálak hegyén nem ragyog gyémántcsepp,

A manóinas

ellenben a föld csupádoncsupa tócsa, pocsa. Rögtön tudta, hogy Jóska a ludas a dologban, ő herdálta el a drága harmatot. Ott termett előtt, dirmegett-dörmögött, zsörtölődött, hogy mindegyre elvétí a dolgát; ki látott már ilyet!

Jóska váltig mentegette magát és fogadkozott, hogy nem lesz többé vigyázatlan.

Harmadnap mégis azt látja az öreg manócska, hogy valaki a pillangók szárnyáról mind ledörgölte a hímport, megfakultak szegénykék, s nem tudnak röpködni, csak megülnek az ághegyen vagy a virágszirom peremén. Úgy megharagudott, hogy mérgében a saját szakállát cibálta, s csak akkor kapott észbe, amikor már egy jó csomót kirángatott. Akkor földhöz vágta a kitepelt szakállt, rátoposott, s ott termett Jóska előtt.

Jóska megpillantotta a haragos manócskát, s menten átlátta, hogy kifelé áll a szekere rúdja. Ijedtében mind kifutott a vér az orcájából. Hogy jóvátegy a hibát, kérlelni kezdte kenyéradóját.

– Kedves manócska – mondta szíves szóval –, tudom, vigyázatlan voltam, nem ügyeltem a pillangók hímporára. De meglásd, olyat teszek ma, hogy kicsinybe veszed majd minden hibámat. Most mindjárt kiállom a próbát. Kinyitom a kaput!

Kiss Valentin

1. osztály, Nikola Tesla iskola, Topolya

24

A manócska egy cseppet sem örült ennek a fogadkozásnak, inkább elbúsulta magát, s jobb szemével olyan különösen hunyorgott, mintha egy előtolakodó könnycseppet akarna visszatesséklni a helyére.

Jóska pedig kézen fogta őt, s odavezette az irdatlan nagy vasalt kapuhoz. Szíve mélyén ugyan tudván tudta, hogy amíg világ a világ, ő a reteszt soha el nem éri, soha félre nem húzza, a kaput soha ki nem nyitja. De azért, buzgóságát mutatandó, erősen ágaskodott, nyújtózkodott. S hát, uramfia! Könnyedén elérte a reteszt: megfogta s félrehúzta. A kapu abban a szempillantásban magától kitért, s Jóska előtt ott fehérett az országút, a távolban meg egy falu piros cseréptetői villogtak elő a lombok közül. Ámuldozva előrelépett kettőt, hogy szemügyre vegye a vidéket, majd nagy büszkén fordult hátra, s éppen mondani akarta, hogy lám, kiállotta a nagy próbát. De nem volt, akinek mondja. A kapu addigra bezárult mögötte. S a manócska úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. S nem volt sehohol a kristálykanna, színültig gyémántos harmattal, sem a virágillatos kancsó, sem pedig az olajos korsó a jánosbogárcák lámpásai számára.

Egyáltalán semmi sem volt ott, csak a csukott kapu mögött a kerek erdő, kerek erdőben harmattól csillogó fűszálak, illatot árasztó virágok, hímporos szárnyon lebbenő pillangók, s jánosbogárcák, akik alig várták, hogy bealkonyodjék, s meggyűjthassák lámpácskáikat.

S a távolban, a faluban megszólalt valami hívogató hangú kolomp. Alighanem az iskola csengettyűje.

Jóska megértette, hogy kitellett az ideje. Vállára vette tarisznyáját, markába fogott egy jó hajlós mogyoróvesszőt, s útnak eredt, hogy megkeresse igazi helyét, ahol se nem kicsi, se nem nagy, hanem éppen odaillő.

Hárs László

Szárnybontogató

Ilyen vagyok én

Az én hajam barna, és a szemem is. A testalkatom magas, és egy kicsit karcsú.

Szerintem visszahúzódó, csöndes lány vagyok. A hobbim a néptánc. Nagyon kedvelem a néptáncanárjaimat, sok népdalt tanulok, és nagyon viccesek is. Ezenkívül szeretem a labdajátékokat és a természetet is. A nővéremmel szoktunk túrázni, közben jól szórakozunk, és szép tájakat látunk.

Sok barátom van, és kedves vagyok velük, de sok új embert szeretnék még megismerni. Vannak jó tulajdonságaim, azokat most felsorolom. Például, segítőkész, szorgalmas és nyugodt vagyok. Ha kell, a barátaim mellett is ott vagyok. Rossz tulajdonságom, hogy néha nagyon kiakadok, és nem tudok uralkodni magamon. Szeretem még a hidakat: az Erzsébet hidat, a Lánchidat, az Árpád hidat, a Margit hidat és a Szabadság hidat is. De szeretek kirándulni és nyaralni. Sok helyen voltam nyaralni Budapesten, a Balatonon, Magyarkúton és a tengeren.

Amikor felnövök, légikísérő szeretnék lenni. Légikísérőként több nyelvet beszélnék, és sok új embert ismernék meg. Így megvalósulna a nagy álmom is, körbeutazhatnám a Földet.

Mihalicko Tamara,

4. osztály, Emlékkiskola, Zenta

A zsiráf és az elefánt

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy zsiráf és egy elefánt. Egy nap nagyon kapkodott az elefánt, és rálépett a zsiráf lábára, akinek fájdalmában eltűntek a foltjai. Az elefántot ez nagyon bántotta, és úgy döntött, elmegy megkeresni az elveszett foltokat. Ment, mendegélt, de nagy bánatára nem találta sehohol a

barátja foltjait. Sírdogálva indult hazafelé, ám elapadtak a könnyei, mikor újra meglátta foltos barátját.

– Hol voltak a foltjaid? – kérdezte az elefánt.

– Nem is vesztek el, csak fájdalmamban elsápadtam, és úgy tűnt, foltok nélkül maradtam – mondta a zsiráf mosolyogva.

Örömben táncra perdültek, de most a zsiráf lépett az elefánt lábára.

– Kölcsönkenyér visszajár! – mondta a zsiráf, és elnevettek magukat.

Mák Adél,

2. osztály, Nikola Tesla iskola, Topolya

Krédlitragédia

Mindig szerettem az állatokat. Ezért a szüleimtől kaptam egy pár krédlit. Szépek voltak.

Nagyon örültem, hogy a kistyúk fészket rakott. Tojt bele kilenc tojást. Sajnos a szomszéd kutyája megfogta a kistyúkot. Úgy gondoltam, hogy kotlós alá rakom a krédlitojásokat. Ki is kelt két kiskrédli. Nagyon örültem nekik.

Bajusz Ákos, 2. osztály,

Csokonai Vitéz Mihály iskola, Felsőhegy

Kedvenc vadállatom

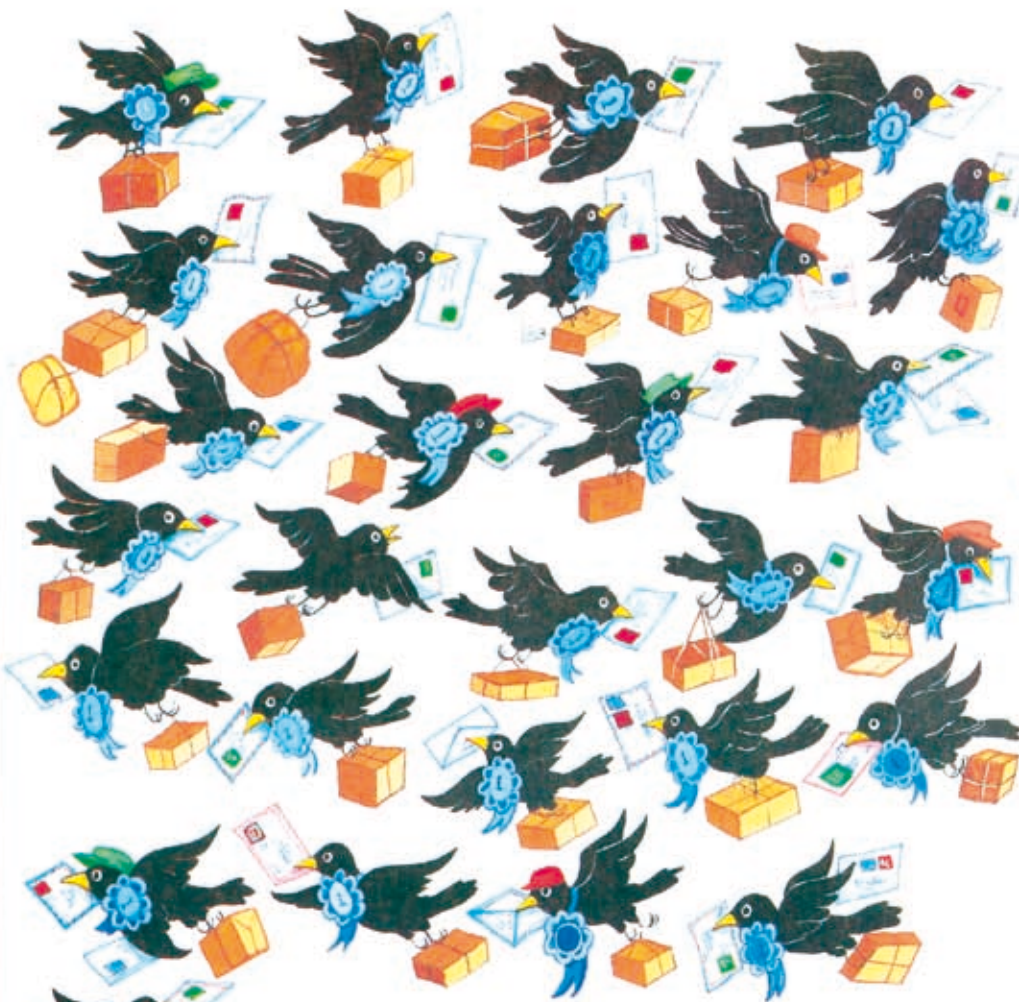
Az én kedvenc vadállatom a fehér mókus. Ez egy fán élő díszmókus. Thaiföldön és Kelet-Ázsiában fordul elő. A bundája fehér színű, albinónak is nevezik. A mókus általában összegyűjti a tölgyfa termését, valamint más magokat, bogyókat töm pofazacskójába. Alomban szaporodik, ott gondoskodik a nőstény kicsinyeiről. Szeretem őket, mert szépek, és kedves kinézetük van.

Ördög Tímea, 2. osztály,

Petőfi Sándor iskola, Óbecse

25

Számoljunk együtt!

Számold meg, hány fecske repül:

- díjjal a nyakán
- csomaggal
- sima levéllel
- bélyeges levéllel

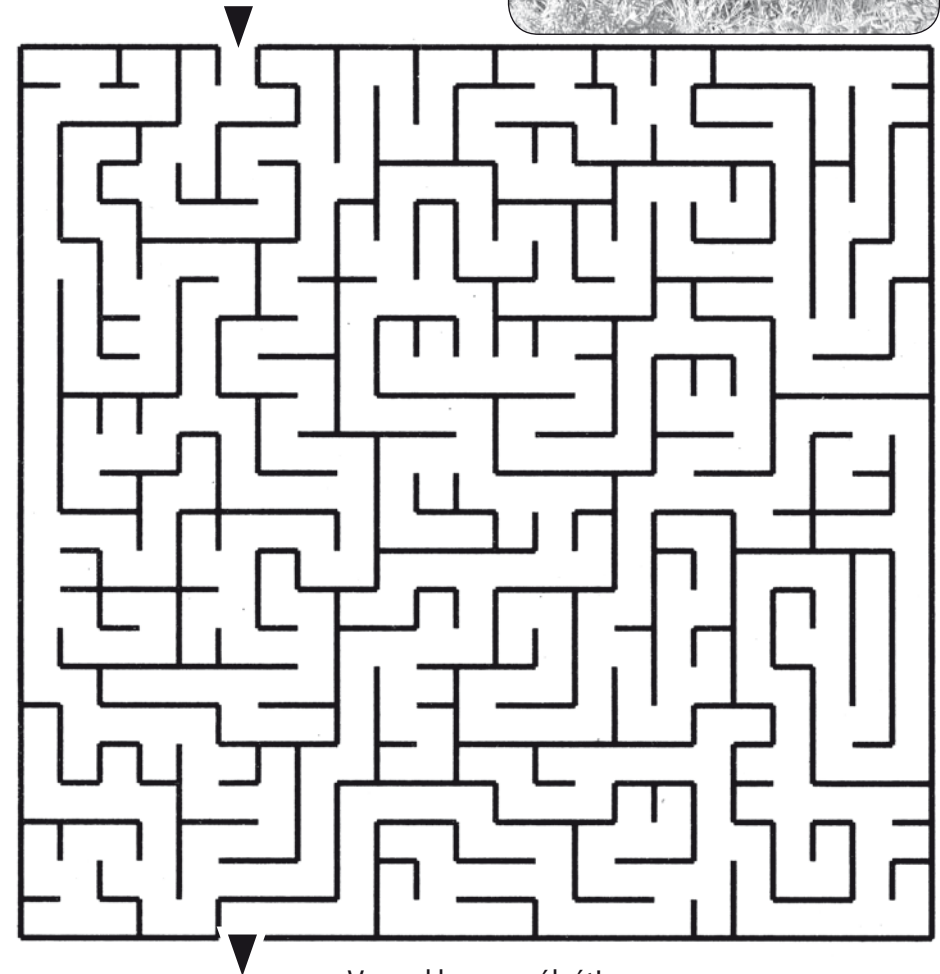
Szókereső

V	Í	Z	Ö	Z	Ö	N	Z	J	Z	E	Í
S	F	R	Í	Z	V	Í	Z	Í	Z	Ű	Z
Á	Z	B	C	S	A	P	V	Í	Z	Í	Ű
Í	M	Ő	A	V	Ő	É	V	A	R	E	L
Z	Ű	Í	L	S	H	Ó	V	G	D	V	S
E	Í	I	Z	Ő	L	Í	Í	C	S	Í	Z
L	Z	L	V	L	Í	W	Z	Z	Ű	Z	Z
S	L	S	Á	Í	I	Z	Ű	Á	É	I	U
O	É	K	E	B	Z	K	V	O	S	K	H
Ő	S	Í	V	Í	V	Ű	E	T	Í	Z	Ő
G	Á	Z	V	Í	Z	Í	G	H	Í	Z	Ó
P	R	E	C	Í	Z	Ű	Z	Y	F	Z	O

Keressd meg a felsorolt szavakat az ábrában! Érdekeségük, hogy mindegyik tartalmazza az ÍZ szócskát (az egyik szó kétszer is). Vízszintes, függőleges és átlós irányban is érdemes kutakodnod.

ÁLLÓVÍZ, BÍZ, CSAPVÍZ, CSÍZ, FRÍZ, GÁZVÍZ, GRÍZ, HÉVÍZ, HÍZÁS, HÍZÓ, ÍZÉK, ÍZEL, ÍZES, ÍZLIK, ÍZŐ, ÍZÜL, KVÍZ, LÁBVÍZ, MŰÍZLÉS, PRECÍZ, SEÍZŰ, SKÍZ, SZILVAÍZ, SZŐLŐÍZ, TÍZ, VADÍZ, VÍZI, VÍZÍZŰ, VÍZÖZÖN, VÍZÜGY, VÍZÜVEG.

Labirintus

Vezesd haza a gólyát!

Az óriáspanda olyan, mint egy nagy, fehér medve fekete lábakkal, pici, kerek fekete füllel és fekete folttal a szemek körül. Vastag bundája megvédi a hidegtől. Magánosan él Kína hegyvidékein, csak a párzási időszakban keres magának társat.

Mit eszik?

Eredetileg, 20 millió évvel ezelőtt, a panda húsevő ragadozó volt, de ma már nem vadászik. Elsősorban bambuszt fogyaszt, esetleg vadvirágokat. Néha megesik, hogy halat fog magának, vagy kisebb rágcsálókat eszik, amelyeket elhullottan talál.

Ahhoz, hogy bambusszal jóllakjék, 14 órát kell ennie naponta.

Óriásnak születik az óriáspanda?

Újszülöttként akkora csak, mint egy macskakölyök. Születésekor tiszta fehér és vak. Egy hét elteltével jelennek meg bundáján a fekete foltok. A pandamama egyszerre csak egy kölyökkel tud törődni, így ha ikrei születnek, az egyik elpusztul. Négy hónapos koráig a pandakölyök nem tud járni. A mamája mindenhol magával cipeli.

Sok panda él-e?

Nem, a fajt kipusztulás fenyegeti. A természetben már csak mintegy 1000 panda él. Ennek az az oka, hogy egyre kevesebb a bambuszerdő, így a pandák nem jutnak elegendő táplálékhoz, és elpusztulnak.

Kollázs

(Festés és ragasztás)

Anyag

- Újságpapír
- Rajzlap
- Vízfesték és ecset
- Fekete filctoll
- Tapétaragasztó

Elkészítés

Egy újságlapot fessünk le teljesen kékre, majd jól szárítsuk meg. Egy-egy újságlapot fessünk be zöld, sárga, fekete és piros színűre, és ezeket is hagyjuk megszáradni. A zöld újságból vágjunk fűszálakat, és ragasszuk a kék háttérre. A többi színű újságpapírokból vágjunk ki virágokat és pillangókat, majd ezeket is ragasszuk fel.

Az a legjobb, ha tapétaragasztóval ragasztjuk fel a mintákat, mert az, ha megszárad, áttetsző marad.

Végül filctollal fessük meg a virágok közepét és a lepkék csápjait.

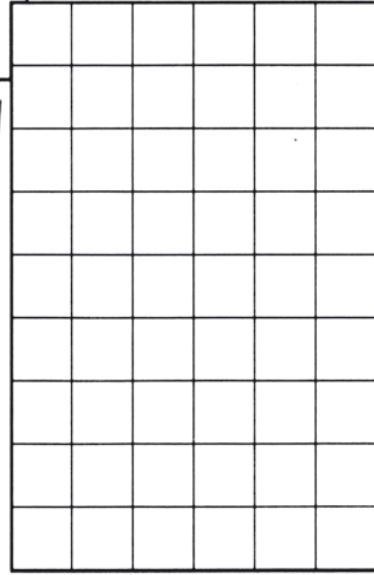
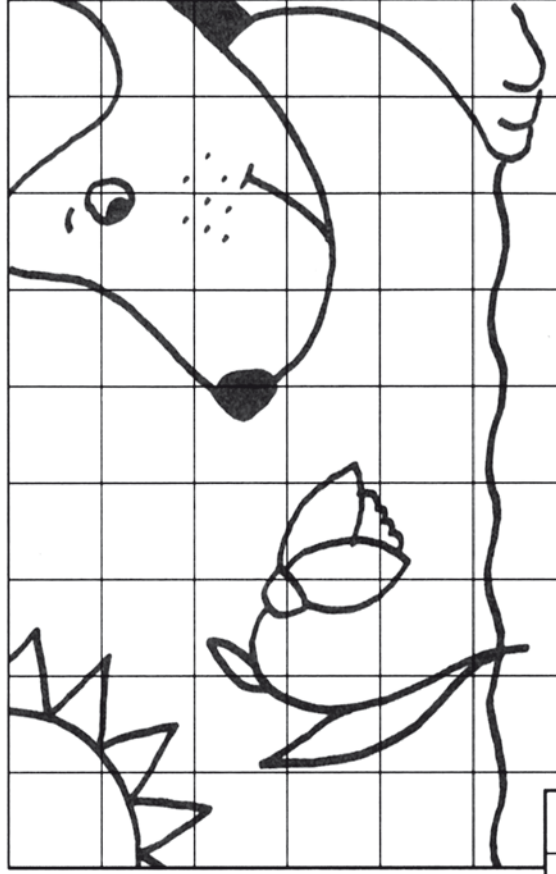

A háló segítségével

**KICSINYÍTSD
LE,**

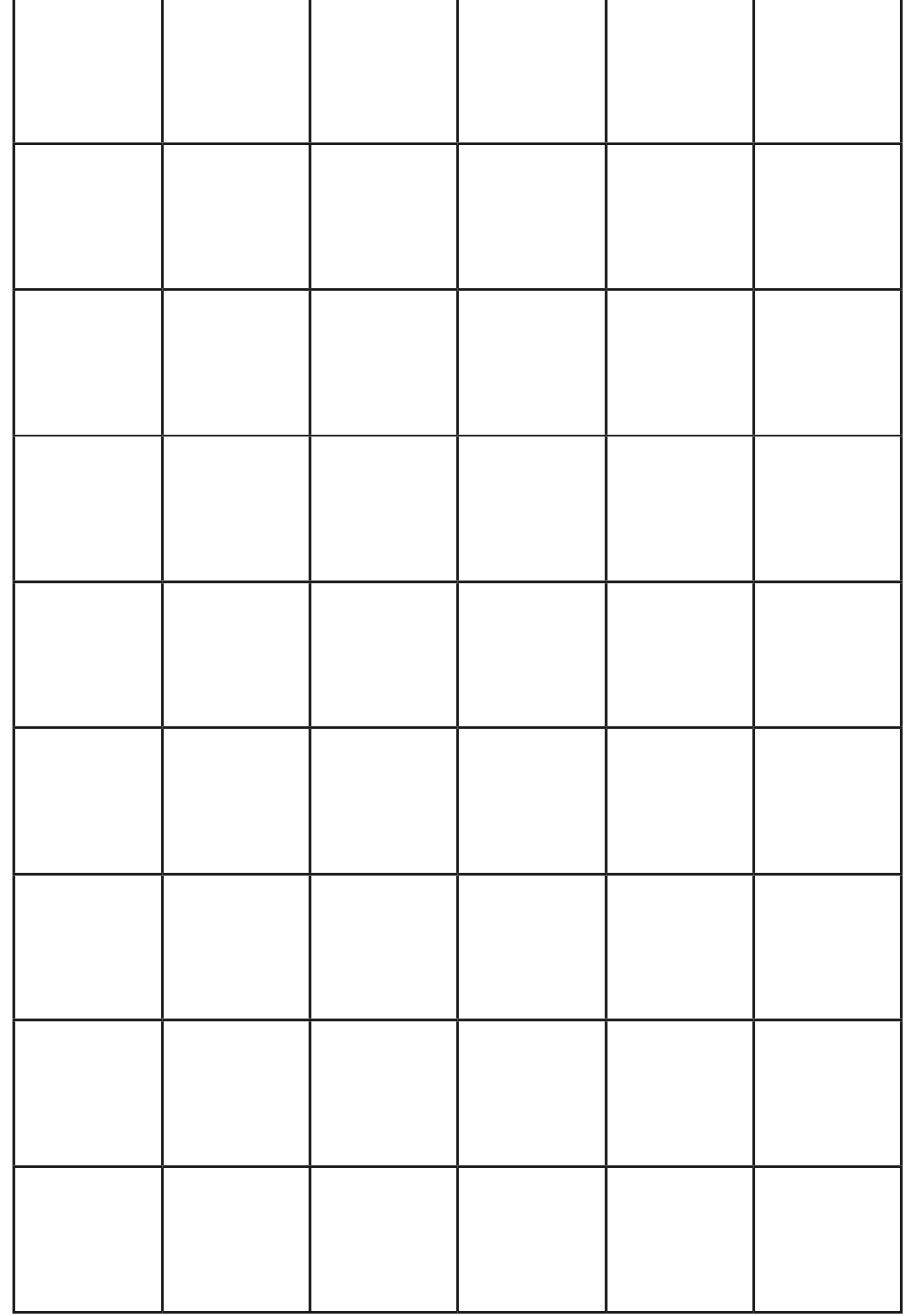

majd

**NAGYÍTSD
FEL**

a rajzot!

Tél volt

Szűcs Lili Roland
4. osztály, Emléiskola, Zenta

Csóka ovisek alkotása

Nagy Anikó
4. osztály, Emléiskola, Zenta

Losonc Róbert Olivér
5 és fél éves, Labud Pejović óvoda, Pecosor

Mészáros Szabaszián
4 és fél éves, Labud Pejović óvoda, Pecosor

Zsarkó Letícia
5 és fél éves, Halacska óvoda, Hódegyháza

Gombaváros

A gombaváros annyira megtetszett grafikusunknak, hogy azonnal ceruzát ragadott, és egymás után kétszer is lerajzolta. Mindkét kép ugyanolyan szép lett, ha azonban alaposan összehasonlítod őket, tizenkét különbséget fedezhetsz fel közöttük. Melyek ezek az eltérések?

Egy vízcsepp kalandjai

Egy szép nyári nap reggelén a családuknak kirándulni indult. Félúton lehettünk, mikor megszomjaztam, ivás közben kicsordult egy csepp a meleg aszfalra. Ettől a perctől kezdve útjaink szétváltak. A vízcsepp a meleg aszfalton hamar elpárolgott. Magasra emelkedett, ahol már jóval hidegebb a levegő. Itt napokig pihent, mire újra útnak indult volna. Sok társával egy nagy szürke felhő lett belőlük. A hideg levegő hatására ismét vízcseppé alakult. És egy iszonyatos villámlás kíséretében megint az otthonunk közelében levő aszfalra esett. Az én mesém itt véget ért, de a vízcsepp története nem.

Szarapka Réka, 2. osztály,
Miroslav Antić iskola, Palics

Ha nagymama lennék, így szórakoztatnám az unokámat

Ha nagymama lennék, az unokámat kötni tanítanám.

Az ölembe ültetném, és mesét mesélnék neki. Ha ott aludna nálam, este betakargatnám, altatót énekelnék neki, és végignézném, ahogy becsukja a szemét. Elvinném a játszótérre, s onnan irány a cukrászda. Elmennék vele az állatkertbe, mesélnék a vadvilágról. Vennék neki egy kis biciklit, és megtanítanám pedálozni. Megölelgetném és megdicséreném. Nem vinném úszóiskolába, inkább én tanítanám meg az úszásra. Elmennék érte az óvodába, bemennék a fogadóórára. A hétvégét nagyon várnám, csak nézném, hogy milyen nagy már. Mindig a kedvencét ételét főzném.

Így szórakoztatnám az unokámat, és nézném, hogy hétről hétre mekkorát nőtt.

Heinrich Zsóka,
4. osztály, Emléiskola, Zenta

Manók és koboldok

Kuktin Roland

2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Kocsis Szürke Antónia

2. osztály, Felsőhegy

Szabó Robertina

1. osztály,
J. J. Zmaj iskola,
Szenttamás

Versegi Krisztina

3. osztály,
Kis Ferenc iskola,
Órom/Völgyes

Kis Kitti

1. osztály, Kis Ferenc iskola, Völgyes

Percsics Petra

2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka